

A Fővárosi Ítéltábla Pécsett, a 2016. évi szeptember hó 21. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta az alábbi

ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette miatt **vádlott**ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 5.B.486/2015/60. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy a vádlott által elkövetett cselekményt a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) és d) pontjai szerinti emberölés büntettének minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a 2016. évi április hó 4. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt beszámítja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 5.B.486/2015/60. számú 2016. április 4. napján kelt ítéletével vádlottat nyereségvágyból, különös kegyetlenséggel elkövetett emberölés büntette miatt 18 év szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés-büntetést fegyházban kell végrehajtani, és rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A törvényszék ítélete ellen a vádlott és védője elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a jogorvoslati kérelmével egyezően szólalt fel. A vádlott fellebbezésében arra hivatkozott, hogy azért tett beismerő vallomást, mert egyrészt megsajnálta a nyomozó hatóságot és segíteni akart nekik, másrészt a kihallgatások során sanyargatták, a családjával zsarolták. Fogvatartásának körülményei sem voltak megfelelőek, mivel nem kapott allergiájának megfelelő táplálékot.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában a törvényszék ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslatokkal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése értelmében az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.352.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az teljes körűen felderített és hiánytalan, nem tartalmaz iratellenes megállapításokat vagy téves ténybeli következtetéseket. A rendelkezésre álló, törvényesen beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság maradéktalanul számba vette, az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Az elsőfokú bíróság meggyőző és helyes érveléssel vetette el a vádlott bűncselekmény elkövetését tagadó vallomásait.

A vádlott védekezésével kapcsolatban a másodfokú bíróság az alábbiakat kívánja kiemelni.

A vádlottörizetbe vételét követően tagadta a bűncselekmény elkövetését. Néhány nap múlva 2013. szeptember 18. napján a vádlottat két alkalommal, 16 óra 42 perckor, illetve 19 óra 39 perckor hallgatták ki. Második kihallgatása során a bűncselekmény elkövetését elismerte. Védője jelenlétében, a 22 óra 02 perckor megkezdett helyszíni kihallgatáson is fenntartotta beismerő vallomását. Részletesen előadta a bűncselekmény elkövetésének körülményeit, olyan részletekről is beszámolt, amiről csak az elkövetőnek lehetett tudomása. 2013. szeptember 20. valamint szeptember 24. napjain foganatosított kihallgatásain beismerő vallomását fenntartotta, azokat kiegészítette, illetve pontosította. Utolsó érdemi kihallgatására 2013. október 15-én került sor, ekkor is fenntartotta beismerő vallomásait. Ezt követően a nyomozó hatóság kérdéseire nem válaszolt, a vallomástételt megtagadta.

A vádlott beismerő vallomását alátámasztotta **tanú1** felismerő tanú vallomása, a poligráfos vizsgálat eredménye továbbá az orvosszakértői vélemény is, hiszen a sértetten fellelt sérülések megfeleltek a vádlott vallomásában előadott bántalmazás részleteivel.

A bírósági eljárásban a vádlott - amint arra az elsőfokú bíróság is utalt - egy rendkívül zavaros, konkrét adatokkal alá nem támasztott és mesébe illő védekezést terjesztett elő.

A legegyszerűbb emberi gondolkodás mentén is kizárható azon vallomás valóságtartalma, ha valaki egy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett cselekmény elkövetését azért ismeri el, mert megsajnálta a nyomozó hatóságot és segíteni akart nekik, illetve beismerő vallomásával családját, feleségét, gyermekét és testvérét akarta megkímélni a rendőrök zaklatásától.

Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a józan észnek ellentmondó, minden alapot nélkülöző és az objektív tényekkel ellentétes vallomások elfogadására nincs törvényes alap.

A törvényszék által megállapított tényállás ezért megalapozottnak bizonyult, így az a Be.351.§ (2) bekezdésében írtakra figyelemmel irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Ebből adódóan a felmentésre irányuló fellebbezés alaptalan volt.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlottbüntetőjogi felelősségére, az elkövetett cselekmény minősítése azonban nem mindenben felel meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

Az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét részben nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetnének minősítette. Az állandóan követett bírói gyakorlat szerint nyereségvágyból elkövetett emberölés megállapítására akkor kerülhet sor, ha a vádlott szándéka az ölési cselekmény

megkezdésekor közvetlenül a sértett értékeinek megszerzésére irányul, akár élete kioltása árán is. Más esetben akkor állapítható meg a nyereségvágyból történő elkövetés, ha az elkövető a már megszerzett értékek megtartása érdekében öli meg a sértettet (Kúria 3/2013. BJE).

Kétségtelen, hogy a vádlott eredetileg azért ment be a sértett lakásába, hogy onnan pénzt tulajdonítson el. Ez a haszonszerzési célzat azonban az élet elleni cselekmény elkövetésekor már nem állt fenn. Az irányadó tényállás szerint amikor a vádlottat a sértett tetten érte, a vádlott azért szúrta meg a sértettet, mert tartott attól, hogy felismeri őt. Vallomása szerint azért bántalmazta a sértettet, mert „szerettem volna, hogy ne kiabáljon, ne csapjon zajt és ezért próbáltam elhalkítani a hangját”. Pénzszerzési szándékával tehát a sértett bántalmazásának megkezdése előtt felhagyott, magatartását a lelepleződéstől való félelem motiválta.

Mindez arra utal, hogy a vádlott – eredeti elképzelésével szemben - nem anyagi javainak megszerzése érdekében bántalmazta a sértettet, nem is azért, hogy a bűncselekmény során megszerzett értékeket megtartsa, hanem kifejezetten azért, hogy a lelepleződést elkerülje. Figyelemmel arra, hogy a vádlott a sértett bántalmazását követően a lakásban értékek után nem kutatott, onnan semmit nem vitt magával, a nyereségvágyból elkövetés, mint minősítő körülmény nem állapítható meg.

Ugyanakkor ha az ölési cselekmény elkövetésére azért kerül sor, hogy az elkövetőt a sértett ne leplezze le, ne tegyen ellene feljelentést, az állandóan követett bírói gyakorlat szerint az aljas indokból elkövetett emberölés megállapításának van helye (BH.1981.310).

A különös kegyetlenséggel történő elkövetést, mint minősítő körülményt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg.

Az irányadó tényállás szerint a vádlott több mint húsz alkalommal ütötte meg nagy erővel a sértett fejét és három alkalommal meg is szúrta őt. A szúrt sérülések önmagukban is halálos eredménnyel jártak volna, azonban a sértett halálát közvetlenül a fejet ért ütések következtében beálló vérzéses sokk okozta. A hosszan tartó rendkívüli brutalitással és embertelenséggel megvalósított elkövetési magatartás, a sértett kitartó bántalmazása feltétlenül megalapozza a különös kegyetlenségnek, mint minősítő körülménynek a megállapítását.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen tárta fel és azokat súlyuknak megfelelően értékelte. Egyetértett a másodfokú bíróság a védő érvelésével, miszerint a vádlott hazudozó életmódja önmagában nem súlyosító körülményt, ez a vádlott személyében rejlő fokozott társadalomra veszélyességre utal. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottal szemben a cselekmény kétszeres minősülésére tekintettel indokolt a hosszabb tartamú szabadságvesztés-büntetés kiszabása. Az elsőfokú bíróság által kiszabott, a büntetési tétel középértékét meghaladó tartamú szabadságvesztés-büntetés arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyával és a vádlott személyében felismerhető társadalomra veszélyességgel, ezért e büntetés enyhítésére a másodfokú bíróság lehetőséget nem látott.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet a Be.372.§. (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta és a vádlott által elkövetett bűncselekményt a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c) és d) pontjai szerinti emberölés büntettének minősítette, míg az elsőfokú ítélet egyéb törvényes rendelkezéseit a Be.371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A kiszabott szabadságvesztés tartamába a Btk.92.§ (1) bekezdése alapján a 2016. évi április hó 4. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt továbbmenően beszámította.

A Be.381.§ (1) bekezdése alapján a vádlott köteles megfizetni a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget.

P é c s, 2016. szeptember 21. napján.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Bencze Beáta s.k.bíró

A Fővárosi Törvényszék 5.B.486/2015/60. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 13.Bf.179/2016/11. számú ítéletében írt változtatással a 2016. évi szeptember hó 21. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző